

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 547/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TOP trading Slovakia, s. r. o., Slavkovská 708, Kežmarok, zastúpenej advokátskou kanceláriou GOREJ Legal, s. r. o., Krmanova 14, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Gorej, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva podľa základného práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 36/2014 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti TOP trading Slovakia, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2016 doručená sťažnosť spoločnosti TOP trading Slovakia, s. r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 36/2014 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v právnom postavení žalobkyne v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 3 Sžf 36/2014 domáhala preskúmania zákonnosti správneho rozhodnutia – rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100305/1/227293/2013 z 10. mája 2013, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočky Poprad (ďalej len „daňový úrad“) č. 9712401/5/497703/2013/Pov zo 6. februára 2013 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“) o uložení pokuty vo výške 1 500 eur za správny delikt podľa § 38 ods. 1 písm. g) zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“). Na základe podanej žaloby Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 S 26/2013-74 z 19. februára 2014 žalobu sťažovateľa zamietol. Najvyšší súd zhora označeným rozsudkom na odvolanie sťažovateľky rozsudok krajského súdu potvrdil.

3. Rozsudok najvyššieho súdu označila sťažovateľka za *„nezákonný, výrazným spôsobom zasahujúci do práv žalobcu, predovšetkým do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“*.

4. Následne sťažovateľka zhrnula dôvody ňou podanej žaloby v správnom súdnictve, pričom zdôraznila v nej obsiahnutú námietku neprimeranosti, neodôvodnenosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva v spojení s rozhodnutím daňového úradu, a to najmä vo vzťahu k výške uloženej pokuty a jej odôvodneniu, s ktorou sa podľa jej názoru najvyšší súd primerane nevysporiadal, naopak, podobne ako krajský súd

a oba správne orgány, aj on zaťažil svoje rozhodnutie nesprávnym posúdením a nedostatočným odôvodnením v rozsahu, ktorý presahuje limity prípustných zásahov do ústavou garantovaných práv sťažovateľky.

5. Sťažovateľka poukázala ďalej na tri aspekty, ktoré mali byť pri určení výšky uloženej sankcie zohľadnené a dôkladne preskúmané, avšak neboli, resp. bola im venovaná pozornosť nedostačujúca na vyvodenie daných záverov: 1) zavinenie z hľadiska úmyslu, resp. nedbanlivosti, 2) čas trvania, vo vzťahu ku ktorému sa správne orgány obmedzili len na to, že ide o „*celé kontrolované účtovné obdobie*“, čo je podľa sťažovateľky nepostačujúce, 3) následky zistených nedostatkov, pri ktorých sťažovateľka považuje za neuspokojivé iba konštatovanie zníženia miery istoty používateľov účtovnej závierky, napríklad štátnych inštitúcií vrátane daňového úradu, bánk... Celkovo je sťažovateľka toho názoru, že výška uloženej sankcie je zjavne neprimeraná a neodôvodnená.

6. Sťažovateľka vyjadrila nesúhlas so spôsobom, akým sa s touto žalobnou námietkou vysporiadali krajský súd a následne najvyšší súd, ktorý si časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu osvojil, pričom mu sťažovateľka vytkla postoj, že „*za správny delikt na úseku zákona o účtovníctve zodpovedá na princípe objektívnej zodpovednosti, nakoľko tieto správne delikty patria do kategórie tzv. správnych deliktov právnických a fyzických osôb bez ohľadu na zavinenie*“. Nestotožnila sa teda so spôsobom, akým sa s námietkou nedostatočného zdôvodnenia otázky zavinenia vysporiadal najvyšší súd, ktorý konštatoval, že právnická osoba je „*umelá osoba*“, a preto v prípade správnych deliktov nemožno pre nej hovoriť o zavinení ako o mentálnom a vôľovom vzťahu ku konaniu, resp. k výsledku konania. Podľa sťažovateľky popretie vôľovej zložky konania právnických osôb vylučuje jej spôsobilosť právne konať, keďže právny úkon je vždy prejavom vôle. Namietla tiež logiku konštatovania najvyššieho súdu, že pokuta bola uložená pod zákonom určenej spodnej hranici.

7. Súčasne však sťažovateľka dodala, že «*Ustanovenie § 38 odsek 5 zákona o účtovníctve totiž výslovne ukladá daňovému úradu pri výkone právomoci ukladať pokuty (t. j. nie pri rozhodovaní o zodpovednosti za správny delikt) prihliadať aj na mieru*

zavinenia účtovnej jednotky, pričom nerozlišuje medzi tým, či ide o účtovnú jednotku fyzickú osobu alebo účtovnú jednotku právnickú osobu. Zákon o účtovníctve tak v časti správneho trestania neinklinuje k princípu „čistej“ objektívnej zodpovednosti, ale dopĺňa ju o prvky zodpovednosti subjektívnej.».

8. S ohľadom na uvedené je sťažovateľka toho názoru, že označenými nedostatkami v odôvodnení výšky uloženej sankcie za zistené nedostatky boli porušené jej základné práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo na zachovanie rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, a to najmä spôsobom, akým sa všeobecné sudy vysporiadali s ňou vznesenými žalobnými námietkami – osobitne *„v situácii, kedy správne orgány (DÚ, FRSR) neprihliadali k ustálenému obsahu zákonných pojmov ako závažnosť, zavinenie, čas trvania a následok, pričom obsah týchto pojmov ľubovoľne dotvárali a navzájom zamieňali, pričom z ich rozhodnutia skutočne nie je zrejmé, prečo sťažovateľovi uložili takú sankciu ako uložili, je pre sťažovateľa viac ako obtiažne prisvedčiť názoru Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zákonnosti a ústavnej konformnosti rozhodnutí DÚ a FRSR“*.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom rozhodol, že:

„- základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnosť účastníkov podľa článku 47 odsek 3 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3Sžf/36/2014 zo dňa 06. 10. 2015 porušené bolo,

- rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3Sžf/36/2014 zo dňa 06. 10. 2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie,

- Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľovi v sume 296,44 eur na účet jeho právneho zástupcu GOREJ Legal, s.r.o., so sídlom Krmanova 14, 040 01 Košice do 30 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

16. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že zásadne nemá oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00). Inými slovami, úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (m. m. I. ÚS 13/01, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

19. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Zo sťažnosti sťažovateľky a jej príloh vyplýva, že sporným ako v konaní pred všeobecnými súdmi, tak aj v tomto konaní ostal spôsob, akým sa najprv správne orgány a následne správne súdy vysporiadali s odôvodnením výšky peňažnej sankcie uloženej sťažovateľke, a to najmä s ohľadom na tri označené aspekty – zavinenie, časové trvanie správneho deliktu, za ktorý bola sťažovateľka sankcionovaná, a napokon jeho následky.

21. Krajský súd vo vzťahu k námietke porušenia procesných práv sťažovateľky v správnom konaní uviedol, že „daňový úrad na základe oprávnenia, ktoré mu vyplýva z ust. § 38 ods. 4 zákona o účtovníctve, ako aj ust. § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. vykonal u žalobcu kontrolu účtovníctva za kontrolované obdobie rok 2010. O začatí kontroly daňový úrad spísal protokol č. 9712401/5/1149071/2012/Pov zo dňa 21. 06. 2012 a dodatok k tomuto protokolu zo dňa 08. 08. 2012, kde na strane 3 až 10 protokolu sú uvádzané výsledky kontroly v časti účtovníctvo, preukázané kontrolné zistenia, ako aj konštatovanie porušenia povinností vyplývajúcich z ustanovení zákona o účtovníctve zo strany žalobcu. Protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly bol so žalobcom prerokovaný dňa 14. 08. 2012. K protokolu z daňovej kontroly sa žalobca vyjadril písomným podaním zo dňa 16. 07. 2012, kde okrem iného sa vyjadroval aj k preukázaným kontrolným zisteniam porušenia ustanovení zákona o účtovníctve.“.

22. Vo vzťahu k námietke určenia výšky uloženej pokuty poukázal na § 245 ods. 2 OSP a uviedol, že „V danom prípade ust. § 38 ods. 5 zákona pri ukladaní pokuty určuje daňovému úradu taxatívne prihliadať pri ukladaní pokuty na skutočnosť, či účtovná jednotka v súlade s § 3 ods. 1 vykonala účtovanie opravy chyby za kontrolované účtovné obdobie v iných účtovných obdobiach, ako aj na to, ak účtovná jednotka do začatia kontroly podľa osobitného predpisu písomne oznámi miestne príslušnému daňovému úradu obsah a sumu vykonanej opravy chyby za kontrolované účtovné obdobie účtovanej v bežnom účtovnom období. V ďalšom má prihliadať na závažnosť, mieru zavinenia, čas trvania, následky a okolnosti spáchania správneho deliktu, ktoré daňový úrad posudzuje a odôvodňuje na základe správnej úvahy. Súd pri posudzovaní tejto správnej úvahy, ktorou sa riadil daňový úrad a žalovaný pri ukladaní pokuty nezistil, aby táto správna úvaha vybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.“

Vo vzťahu k námietkam o nedostatočnom odôvodnení výšky pokuty a jednotlivých aspektov, na ktoré musí daňový úrad prihliadať je potrebné zdôrazniť, že v súčasnej úprave je zakotvená objektívna zodpovednosť a vylúčenie liberačných dôvodov za správne delikty právnických osôb. Jedným z kritérií pri ukladaní pokuty a jej výšky je aj miera zavinenia, na ktorú je správny orgán povinný prihliadať. S prihliadnutím na objektívnu zodpovednosť

právnických osôb pri spáchaní správneho deliktu je pre samotný vznik zodpovednosti zavinenie právne irelevantné. Základným predpokladom pre uloženie pokuty je predovšetkým skutočnosť, že poškodenie alebo ohrozenie zákonom chráneného záujmu nastalo prevádzkovou činnosťou právnickej osoby alebo tento dôvod vznikol pri činnosti právnickej osoby konaním alebo opomenutím osôb, ktoré právnická osoba k tejto činnosti použila. Zodpovednosť za správny delikt má objektívny, ale nie absolútny charakter, nejde teda o zodpovednosť za zavinenie, ale ani zodpovednosť za výsledok.“.

23. Najvyšší súd sa na základe obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu vo vzťahu k zákonnosti postupu a vykonanému dokazovaniu predchádzajúceho vydaniu preskúmaných rozhodnutí, ako i vo vzťahu k namietanej neprimeranosti výšky uloženej pokuty za porušenie ustanovení zákona o účtovníctve pripojil k odôvodneniu napadnutého rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 2 OSP). Dodal, že sťažovateľka ako žalobkyňa smerovala svoje námietky *„predovšetkým proti nesprávnemu procesnému postupu v konaní o uložení pokuty, nevykonaniu dokazovania pred vydaním rozhodnutia prvého stupňa a proti nedostatočnému odôvodneniu výšky uloženej pokuty za porušenie ustanovení zákona o účtovníctve“*. Tieto námietky najvyšší súd vyhodnotil s prihliadnutím na daný skutkový a právny stav ako neopodstatnené a nemajúce oporu v objektívnom práve, a tiež ako účelové.

24. Obdobne ako krajský súd aj najvyšší súd skonštatoval – ako reakciu na námietky sťažovateľky – zákonnosť postupu správnych orgánov, ako aj primeranú aplikáciu právnych noriem upravujúc postup daňových orgánov pri výkone daňovej kontroly, ktoré sa v zmysle *„§ 38 ods. 4 in fine zákona o účtovníctve explicitne upravovalo, že na vykonávanie kontroly dodržiavania zákona o účtovníctve sa primerane použijú ustanovenia o daňovej kontrole podľa osobitného predpisu, ktorým v tom čase bol zákon o správe daní. Uvedenej právnej úprave zodpovedalo i vymedzenie pojmu správy daní podľa § 1a písm. c) zákona o správe daní a vymedzenie účelu daňovej kontroly podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, medzi ktoré okrem iného možno zaradiť i kontrolu vedenia účtovníctva v súlade so zákonom o účtovníctve a osobitnými predpismi.“*. Namietaný súbežný výkon kontroly dane z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 2010 a kontroly

účtovníctva za totožné účtovné obdobie najvyšší súd vyhodnotil nielen ako nerozporné so zákonom, ale navyše zodpovedajúce požiadavke hospodárnosti konania.

25. Tvrdenia sťažovateľky o absencii dokazovania, ktoré malo predchádzať vydaniu rozhodnutia o uložení pokuty, vyhodnotil najvyšší súd ako neopodstatnené, „*nakoľko daňový úrad primerane použil na výkon kontroly vedenia účtovníctva ustanovenia upravujúce inštitút daňovej kontroly a následne na základe kontrolných zistení odôvodňujúcich uloženie pokuty za spáchané správne delikty začal konanie podľa účinného procesného predpisu.*“. Uložení pokutu najvyšší súd vyhodnotil ako uloženú v súlade s § 38 ods. 6 zákona o účtovníctve.

26. Vo vzťahu k opätovne namietanému aspektu zavinenia a nedostatočnosti jeho preskúmania a zohľadnenia zo strany správnych orgánov najvyšší súd uviedol: „*Žalobca ako právnická osoba zriadená za účelom podnikania je povinný viesť účtovníctvo a pre tento účel ako účtovná jednotka je povinný účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o jeho finančnej situácii, pričom je povinný viesť účtovníctvo správne, úplne, preukázateľne, zrozumiteľne a spôsobom zaručujúcim trvalosť účtovných záznamov (§ 35 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 7, § 8 zákona o účtovníctve).*

Tieto povinnosti nevyplývajú zo zákona podnikateľom samoúčelné. Vo vzťahu k ich daňovým povinnostiam korešpondujú s ich povinnosťami súvisiacimi so zabezpečením inkasa daní do štátneho rozpočtu. Na uvedené nadväzuje úprava dôkaznej povinnosti podnikateľov preukazovať vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní, § 24 ods. 1 písm. c/ daňového poriadku) ako i povinnosť v priebehu výkonu daňovej kontroly, okrem iného, predkladať záznamy, ktorých vedenie ukladá osobitný predpis (zákon o účtovníctve) a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady.

Zavinenie ako pojmový znak deliktuálnej zodpovednosti všeobecne je možné definovať ako vnútorný psychický vzťah páchatel'a správneho deliktu k vlastnému protiprávnemu konaniu, resp. k objektívnym znakom deliktu, stanovených zákonom. Právnické osoby ako zákonom vytvorené umelé osoby, ktorých právna subjektivita je

odlišná od subjektivity jej členov, nedisponujú duševným a vôľovým základom. Preto nemožno v súvislosti s porušením administratívnych noriem právnickou osobou pri vyvodení následku protiprávneho konania pri výkone jej činnosti skúmať vôľovú zložku a to ani čo do úmyselnej alebo nedbanlivostnej formy zavinenia, nie to ešte motívu jej protiprávneho konania, resp. opomenutia tak, ako to požaduje žalobca v preskúmvanej veci. Hoci v administratívnom práve zákonná úprava správneho trestania právnických osôb nie je ucelená a nachádza sa v mnohých právnych predpisoch, pre posúdenie ich administratívnej zodpovednosti za spáchaný správny delikt sa vo všeobecnosti neskúma zavinenie právnickej osoby, a to v žiadnej z jej možných foriem. V slovenskom právnom poriadku v oblasti administratívneho trestania sa dosiaľ dôsledne uplatňovala tzv. objektívna zodpovednosť právnických osôb, ktorá býva len zriedkavo zmiernená zákonom vymedzenými liberačnými dôvodmi.“

27. K výške uloženej pokuty dodal, „že daňový úrad rešpektujúc zásadu použitia priaznivejšieho znenia zákona v prospech žalobcu (39i ods. 4 in fine zákona o účtovníctve v znení účinnom od 01. 01. 2012), uložil tomuto pokutu podľa miernejšieho spôsobu výpočtu jej spodnej hranice podľa § 38 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona o účtovníctve (str. 4 rozhodnutia daňového úradu), ba dokonca ešte nižšiu, ako podľa zákonného výpočtu mala byť uložená. Podľa miernejšieho výpočtu zákonom stanovenej spodnej hranice výšky pokuty za zistené porušenia pri vedení účtovníctva mohol daňový úrad uložiť pokutu vo výške 1 680,46 Eur, jej výpočet v súlade so zákonom odôvodnil, pričom uložil pokutu i pod túto hranicu, vo výške 1 500,- Eur“. Teda neuviedol, ako vyplýva zo sťažnosti, že pokuta bola uložená pod spodnú hranicu.

28. Súčasne sa najvyšší súd vyjadril aj k aspektu času, keď uviedol, že „nešlo o ojedinelé pochybenia, ale o pochybenia vyskytujúce sa opakovane v priebehu celého účtovného obdobia roka 2010, nie je namieste akceptovať tvrdenie žalobcu o neprimeranosti a neodôvodnenosti výšky uloženej pokuty“.

29. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľky nemajú oporu v prílohách sťažnosti. Naopak, zistenie a sankcionovanie jej správneho

deliktu bolo náležite podložené a zdôvodnené a spôsob, akým sa s jej tvrdeniami vysporiadali všeobecné súdy, osobitne tak najvyšší súd, nezakladajú žiadnu pochybnosť o ústavnej konformnosti jeho rozsudku. Teda, ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv.

30. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

31. Keďže ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 36/2014 zo 6. októbra 2015, netrpí vadami arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti a že námietky sťažovateľky vznesené voči nemu nevedú k pochybnostiam o jeho ústavnej konformnosti, sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016